

VAŠKA

POHÁDKOVÉ

PŘÍHODY

ŠPAČKA

POHÁDKOVÉ PŘÍHODY špačka Vaška

Napsal: © Jaromír Černoohorský

Obálka: © Marika Paulíková

Ilustrace: © Beata Greggersen

ISBN: 978-80-87415-46-7

Vydáno ve spolupráci s náboženskou obcí

Církve Československé husitské, Vratislavova 8, Praha 2

Předmluva pro dospělé:

Hlavní postavou celé knížky je špaček Vašek, žijící na rozhraní lesa a malé vesničky, a pohybující se neustále mezi zvířátky v lese, na louce i na poli, a také mezi zvířátky, žijícími s lidmi ve vesnici.

Příběhy mají pobavit i poučit malého čtenáře nebo posluchače, lze je snadno při čtení těm nejmenším variabilně přizpůsobovat a objevovat v nich i historky a poučení ze současného života.

Předmluva pro děti:

Špaček Vašek, to je vám takový veselý ptáček, kterého potkáte všude tam, kde se v lese, na louce, na poli, i třeba ve vesnici něco zajímavého děje. Je to takový ptačí chlapík, který nemá nikde stání, objevuje neustále něco nového, pomáhá slabým a nešťastným, a má všude plno ptačích i zvířecích kamarádů. Také občas velmi rád zpívá ve verších – jeho rýmovačky jsou známé široko daleko, dokonce až na druhém břehu za řekou.....

Čapí rodinka

Na jaře, když se les již pomalu probouzel ze zimního spánku a všude se objevovaly nové výhonky rostlin i větvičky stromů, vydal se špaček Vašek jednoho rána na okružní let. Na jižním výběžku, kde se nacházel modřínový háj, zahlédl najednou vysoko v koruně nejvyššího modřínu vykukovat černou ptačí čepičku, pod ní dvě oči, jak se ostražitě rozhlížejí po okolí, a také veliký červený zobák. Přiletěl blíže a viděl, že v koruně sedí celá čapí rodinka, rodiče a dvě malá čapí mláďata. Starý velký čáp vystrčil bojovně hlavu se zobákem a špačík již viděl, že jsou to čápi černí, kteří se asi vrací ze zimního pobytu v teplých krajinách.

Jsem špaček Vašek, bydlím tady v lese, kousek odtud, a občas létám po okolí, abych zjistil, co je kde nového – představil se špačík.

My jsme čapí rodinka, která se vrátila z jižní Afriky, máme s sebou dva čapí kluky a chtěli jsme večer doletět až dolů do údolí k řece, kde jsme několik let žili na naší vysoké jedli uprostřed hustého lesa. Tu jsme ale ve tmě nenašli, a tak jsme ještě vylétli nahoru na kopec a tady na kraji lesa jsme přenocovali na vysokém modřínu. Tu vysokou jedli již nenajdete, lidé jí porazili – povídá vždy dobře informovaný špačík. Tak co teď? – zeptala se s obavami čapí maminka Jiřinka. Jakýkoliv problém, vyřeším vždy honem – neodpustil si špačík oblíbenou

rýmovačku. Zakroužil nad modřínovým hájkem a zase se rychle vrátil. A co kdybyste se usadili v našem lesíku, zůstali tady na tom vysokém modřínu a postavili si zde nové a ještě lepší hnízdo – napadlo jej v tom rychlém letu a také to hned nahlas zazpíval.

No nevím, snad by to šlo. Jenom jestli nám tady nehrozí nějaké nebezpečí – zapochyboval starý čáp. Pozvu sem několik kamarádů a uděláme hned společnou poradou. Zatím tady počkejte, ničeho se nebojte – zarecitoval ještě Vašek a odlétl za svými ptačími přáteli.

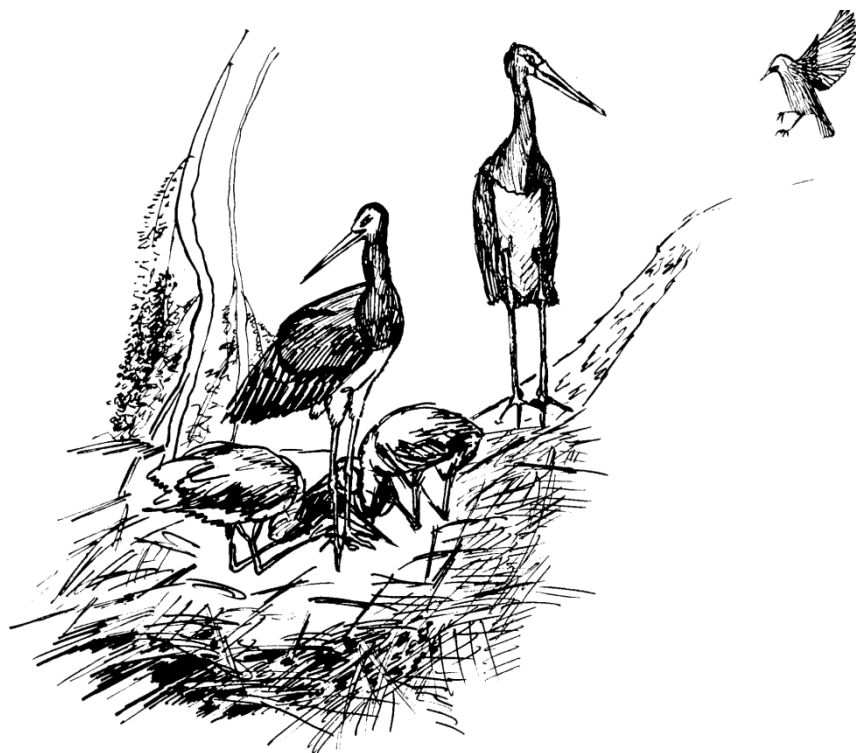
Za krátkou chvíli se již začali ze všech stran slétat ostatní ptáčci: vrány Jana a Zuzka, kukačka Boženka i datel Davídek. Posadili se na okolní stromy a čekali. A již také přilétl i špaček v doprovodu kosáka Kubíka. Ještě čekáme na ostříže Kulíška, který bude mít hlavní slovo – informoval přítomné Vašek. Čapí maminka Jiřinka se trochu lekla, ale špačik jí hned uklidnil, že je Kulíšek již informován, a předběžně souhlasí s tím, aby celá čapí rodinka v lese zůstala. Za několik minut se již na obloze objevil Kulíšek, kterého doprovázela vždy ospalá sovička Evička.

Když dorazili k modřínovému hájíčku, přistál Kulíšek přímo před starým čápem, představil se mu, a povídá: slyšel jsem od špačika, že nemáte kdy bydlet. Ztratili jste původní příbytek? Ano, bydleli jsme dole v hustém lese na vysoké jedli, měli jsme tam vše, do teplých krajin jsme letěli vždy jen tak nalahko – povídá čáp Dalibor a všem přítomným představil také ostatní členy

rodiny: maminku Jiřinku, kluky Vendu a Zdendu. Malí čapíci se sice krčili vzadu za paní čáповou, ale zvědavě si přitom prohlíželi všechny ostatní letce. Tu vaši jedli lidé porazili již na podzim – informoval čápy detailně kosík Kuba. Byl jsem sice minulé léto ještě malý, ale dobře si pamatuji, že tam černí čápi žili. Byli asi černí od sazí nějakého komínu – odušil ještě kosík. Ale ne, my jsme opravdu černí – od narození, poučil všechny starý čáp Dalibor. Ještě jsou čápi bílí, vysvětloval dále Dalibor – ti ale žijí blízko lidských obydlí, třeba zrovna na komínech. Tak abychom to nezamluvili – povídá opět Kulíšek: myslím, že všichni souhlasíme, aby se tady čápi usadili a žili s námi. Pomůžeme Vám postavit příbytek na starém, vysokém modřínu a na oplátku budete bedlivě pozorovat okolí, a vždy nás informovat o případném blížícím se nebezpečí. Souhlasíte? Ano, ano – volali nadšeně všichni čápi a děkovali všem přítomným ptáčkům. Příležitostně vás také seznámíme s ostatními zvířátky – doplnil ještě Kulíškovu řeč Davídek. A jak řekli, tak i udělali. Datel se špačikem a s kosíkem a také s vránami Jankou a Zuzkou pomohli čápi rodině vyhledat nejlepší stavební materiál a nanosit vše do koruny starého modřínu. Tam si čápi vystavěli nový příbytek a stali se tak dalšími stálými obyvateli lesní společnosti. Čáp Dalibor i čápi kluci Venda a Zdenda se také hned od následujícího dne začali pomalu seznamovat s okolím, aby se mohli stát platnými členy ptačích hlídek, střežících bezpečnost

všech zvířátek v lese a v jeho nejbližším okolí. Maminka Jiřinka se bude většinou věnovat čapí domácnosti a ve volných chvílích i výchově mladých čapích kluků.

Tak to vše také zaznamenal do místní lesní kroniky datel Davídek.

Dupíkova patálie

Jednoho letního rána byl špaček na návštěvě u datla Davídka v jeho příbytku na kraji lesa u paseky. Povídají si, vzpomínají na různé příhody, přitom pijí ranní rosu z lopuchové mističky, a rozhlížejí se po okolí. Najednou slyší z louky nějaký hluk, dupot, a také štěkot. Povylétli směrem k louce, a co vidí!? Po louce k lesu rychle utíká zajíček Dupík, za ním kokříčka Betyнка, a ještě za nimi kokříčka Fanyнка. A Betyнка už už zajíčka málem popadla, když špačík přiletěl nad ně a velmi hlasitě a důrazně shora zavolal: kam pospícháš Betyнko? Zpomal přece malinko! Nechte zajíčka v klidu! – přidal se rovněž z výšky svým typickým hlasem datel Davídek. Překvapené kokříčky se na chvíli zastavily a zvedly zvědavě hlavičky nahoru. Copak potřebuješ, Vašíku?! – otázala se starší Fanyнка. Chci se zeptat Dupíka, proč před vámi utíká – švitořil dále shora špačík. Povím ti to sama – udýchaně odpověděla Fanyнка. Šli jsme s našimi lidičkami pěkně kolem vsi po mezi a najednou se objevil tady tento zaječí hošík a tuze se nám posmíval, že máme ostříhané kožíšky, a že jsme nahatá holátka. Nevšiml si patrně, že nejsme na vodítku a asi nevěděl, že umíme také rychle běhat. Když toho nenechal a dále nás provokoval, tak jsme se rozhodly trošku mu ten jeho vlastní kožich provětrat – povídá pro změnu Betyнка.

Zapomněl jsi, Dupíku, že mají pohyb v malíku?! – obrátil se tentokrát Vašek káravě na stále se ještě strachem třesoucího Dupíka. No jo, posmíval jsem se jim, přišlo mi to veselé, že nemají na léto kožíšky. Ale teď už jsem měl vážně strach, že mne opravdu zakousnou – odtušil opatrně, a ještě s obavami Dupík. Ještě že jste se tady tak náhle a šťastně objevili – pochválil vděčně oba letce. Jsou to pejsci kokřící, energií kypící – neodpustil si k tomu ještě dodat špačík směrem k Dupíkovi. Vás však prosím k slibu, nechte zajdu v klidu – požádal pěkně oba pejsky. Jenom jsme ho trochu prohnaly, aby věděl, že se nemá posmívat, a také mu ukázat, jak jsme právě bez těch kožíšků, které nám stejně zase brzy narostou, úžasně rychlé – řekly obě kokřičky souhlasně.

Už to rozhodně nikdy neudělám – sliboval všem upřímně, a velmi naléhavě malý Dupík, a byl ještě celý pořádně vystrašený, protože si vlastně až nyní pořádně uvědomil, co všechno se mu mohlo přihodit, nebýt náhlého, rychlého příletu obou ptačích kamarádů. Také si přitom vzpomněl, co mu jednou o těchto pejscích a o jejich rychlosti kdysi vyprávěl starší zajda Bedříšek. A kde máte, kokřičky, vaše hodné lidičky? Nebudou Vás už hledat? – vzpomněl si náhle špačík a povylétl trochu výše, aby se lépe rozhlédl. Támhle běží po poli směrem k nám, a asi se zlobí. Fanyinka se otočila a povídá: poběž, Betko, zase zpátky, už nás hledají – ať se na nás nezlobí. A tak se kokřičky rychle rozloučily